

Marokkaanse smaken!

Onze vliegtuigtickets waren geboekt! Samen met Veerle, mijn beste vriendin van de hoge school zou ik het Afrikaanse continent voor de eerste maal verkennen. We reisden graag samen. Almeria en Malta hadden we al eerder bezocht. Ik voelde dat er iets speciaals en ongewoons stond te gebeuren en vroeg me af wat dit gevoel betekende. Ik besloot in het moment te blijven. Ik zou wel zien wat de reis ons bracht.

Ik nam me voor om voor de reis mijn grootmoeder te bezoeken in het bejaardentehuis. Mijn vaders moeder bezoeken voelde altijd als een verplichting aan en bracht innerlijk veel weerstand met zich mee. Ik wilde er altijd het beste van maken, maar eerlijk gezegd was ik altijd blij toen het bezoek voorbij was. Een groot contrast met het bezoeken van moeders moeder. Die bezoeken waren veel aangenamer.

Ik liep het bejaardentehuis binnen en begroette “Moe”, mijn grootmoeder zoals ik haar noemde. Ze lag in bed. Ik vertelde dat ik met

Veerle naar Marokko ging en haar een tijdje niet zou zien. Een glimlach verscheen op haar gezicht. Onze gesprekken hadden deze keer een zachtere kwaliteit, ik voelde me meer ontspannen. Ze vroeg of ik haar benen kon masseren. Dat had ze me nooit eerder gevraagd. Ik was niet gewend haar aan te raken. "Natuurlijk" zei ik en ik masseerde haar twee fragiele blauw gevlekte benen. Ze uitte hoe oprecht ze ervan genoot. Ik merkte op dat ik deze keer geen weerstand voelde. En ook dat ik me energetisch niet leeg gezogen voelde toen ik wegging.

De week voor we naar Marokko vertrokken, voelde ik me ongewoon rusteloos. Wat gaat Marokko brengen? Wordt het een cultuurschok? Wat is dit onwennig gevoel toch? Ik geeuwde veel die week, wat voor mij betekent dat ik weerstand voel. Herkenbaar van bij de bezoeken aan mijn grootmoeder. Een oncontroleerbaar geeuwen bij elk bezoek. Maar waarom ik onophoudelijk aan het geeuwen was, terwijl ik naar het vliegveld reed was voor mij een raadsel.

Marrakesh, we komen eraan! Mijn eerste interactie met de Marokkaanse cultuur was met de man die mijn paspoort controleerde. Zonder me aan te kijken greep hij mijn paspoort uit de hand. Ik wachtte eventjes om hem te groeten, maar hij keek niet op en had duidelijk geen intentie om met me te communiceren. Een raar gevoel. Veerle en ik stapten in de bus die ons naar ons hotel zou brengen. Plotseling kwam een Marokkaanse man de bus opgestapt en vroeg om iedereens aandacht. Hij informeerde dat het 17:50 uur was. Om 18 uur zouden alle mannen samenkomen om te bidden en hun vasten voor de dag samen te breken via een ritueel. Het was Ramadan; de jaarlijkse islamitische religieuze viering die 28 dagen duurt. Ik had er nog nooit van gehoord, maar stond op het punt erachter te komen.

Ramadan wordt wereldwijd door moslims waargenomen als een tijd van vasten, gebed, reflectie en gemeenschap. Een verplicht vasten van zonsopgang tot zonsondergang voor alle volwassen moslims die niet acuut of chronisch ziek zijn, reizen, oud zijn, zwanger zijn, borstvoeding geven, diabeet zijn of menstrueren. Een vroeg ontbijt wordt gegeten en een avond feest breekt het vasten om 18.00 uur. Er wordt aangenomen dat de spirituele beloningen van het vasten tijdens de Ramadan worden vermenigvuldigd. Ook onthouden moslims zich niet alleen van het eten en drinken, maar ook van het gebruik van tabaksproducten, seksuele activiteiten en alle zondige gedragingen. In plaats daarvan wijden ze zich

aan het bidden, het reciteren van de Koran en het verrichten van liefdadigheidsdaden, strevende naar zuiverheid en een verhoogd bewustzijn van God. Zelfs onze buschauffeur stapte uit de bus om deel te nemen aan het ritueel. Terwijl wij, een groep van dertig toeristen, in de bus zaten te wachten tot hij terug keerde van zijn gebedsritueel, wat ongeveer een 30 minuten duurde. Ik vond dit een zeer intrigerende nieuwe ervaring.

Onze bus bracht ons naar het Hotel La Menara. Het werd ons duidelijk dat Frans de taal was die we het beste gebruikten. Ik vind het fantastisch als ik een andere taal kan oefenen. De munteenheid was de Marokkaanse Diram. In 1998 was 25 Diram gelijk aan 100 Belgische Frank of 2.48 Euro's, nu in 2019 is 25 Diram 2.31 Euro's.

Ik voelde meteen een openheid in de Marokkaanse mannen. Ik zeg mannen, omdat geen vrouwen op straat te bespeuren waren. Die waren waarschijnlijk thuis. Alleen mannen waren buitenshuis aan het werk. Ik voelde ook dat de Marokkanen meer geduld uitstraalden dan ik in onze Europese cultuur gewend was.

Elk klein detail die ik tot nu toe in deze nieuwe cultuur had waargenomen sprak me volledig aan. Ik merkte overal prachtige mozaïeken op! Kleurrijke glasramen waren verwerkt in hun unieke interieur. Een streling voor mijn artistieke en esthetische zintuigen. Ik aanschouwde de Marokkaanse architectuur als gevoelig, charmant, creatief en zeer mooi. Waarbij ik me onmiddellijk op mijn gemak voelde. Ook inspireerde dit mijn eigen creativiteit.

Het geluid van biddende mannenstemmen in de nabijgelegen moskee werd onze unieke manier van ontwaken. Gevolgd door een luide sirene die aankondigde dat de Ramadantijd voor de dag was begonnen. Geen eten,

roken en seks, tot 18.00 uur maakte deel uit van de regels.

De eerste dag waagden Veerle en ik ons naar de medina, de historische kern van de stad. We waren vooral gericht op het vinden van de soek, de bazar, met zijn pittoreske steegjes en kraampjes.

Wat een avontuur! Een cultuurscène waarvan ik geen idee had dat die bestond. We trotseerden eerst het centrale plein van de stad, de Djemaa el-Fna. Ook wel Dodenplein genoemd daar er vroeger executies plaatsvonden. Zeldzame kreten van blinde bedelaars trokken onze aandacht. Mannen met slangen, met apen en kamelen. Ik was verbaasd een vrouw zonder hoofddoek te zien zitten achter tralies. Ze kwam over als een bezeten vrouw die eindeloze monologen deed.

We besloten om vrij dicht bij de Djemaa el-Fna te blijven, het is heel gemakkelijk om te verdwalen in de soeks van Marrakesh. De smalle steegjes, met aantrekkelijke kleine winkeltjes leken allemaal erg op elkaar. Veel steegjes waren overdekt waardoor het nog moeilijker werd om ons te oriënteren.

Ik wou dat ik een lege valies had, zodat ik deze kon vullen met mooie spulletjes om mee te nemen naar huis. Zoveel aantrekkelijke voorwerpen die mijn volle aandacht trokken! Handgemaakt ceramiek, zoals traditionele Tagine-potten in alle maten en kleuren, serveerschalen en kleurrijke soepkommen. Mooi glaswerk en sierlijke theepotten. Ik stond versteld van de kruiden winkeltjes waar een mooi palet van gekleurde aromatische kruiden uitbundig werden tentoongesteld. Ook de traditioneel handgeweven Marokkaanse tapijten trokken mijn aandacht. Ik probeerde uit te pluizen hoe ik een van die grote lantaarns naar huis kon mee nemen. Ik besloot dan toch maar een kleinere te kopen die in mijn handbagage in het vliegtuig paste. De kans was klein dat een grote lantaarn de reis zou overleven. En dan de lederwaren! Portefeuilles, riemen, tassen, schoenen

en vele andere handgemaakte lederen voorwerpen. Veerle kocht 2 paar schattige Balgha, kleine Marokkaanse baby pantoffeltjes. Een geel en een rood paar. Ook bewonderden we de mooie zilveren sieraden, mooie kunstwerken, waterpijpen, accessoires, traditionele muziekinstrumenten, speelgoed en vele andere souvenirs.

We liepen urenlang doorheen de steegjes en observeerden de ambachtslieden in hun ateliers. Naaien, hameren, beitelen, beeldhouwen, houtsnijden, noem maar op, ze waren elk hun unieke vaardigheden aan het toepassen. Ik was ontzettend gefascineerd door de henna-artiesten en we besloten om de laatste vakantie dag terug te komen om onze handen en armen te laten beschilderen met Henna.

Het afdingen was een onmisbaar onderdeel van het winkelen in de soeks. Daar ik regelmatig op rommelmarkten stond in België had ik dan toch wel enige ervaring met het afdingen. Het leuk, licht en aangenaam houden is aan te raden bij het afdingen. En als je over de prijs geen overeenkomst bereikt, is het OK om weg te lopen. Toen ik iets zag dat ik wilde kopen, besloot ik zelf altijd eerst hoeveel ik bereid was te betalen. Vaak waren de verkopers niet tevreden toen ik wegliep van een potentiële verkoop.

Iedereen probeerde ons iets te verkopen, allemaal met de bedoeling om op de een of andere manier wat geld te verdienen, maar eervol, bereid om te onderhandelen als een sport, een levenstaak, een manier van leven. Ik

vond dat ongelooflijk fascinerend. Het ons constant aanroepen en ons proberen te overtuigen om iets te kopen, werd na een tijdje vermoeiend. Dan namen we een adempauze op een terrasje.

We vonden een prachtig restaurant met balkon die uitzicht gaf op het plein van Fna (Dodenplein). We bestelden een salade en een lekkere traditionele muntthee. Het was fantastisch om het hele landschap van bovenaf te kunnen bekijken. Links in de verte zagen we de besneeuwde bergen en rechts zagen we een groene oase met mooie grote palmbomen. Voor ons uit lag het plein. Alleen de mannen kwamen in groepen samen op het plein. En urenlang vertelden ze verhalen. Ik vroeg me af waar ze het over hadden. In stilte nam ik bewust alle indrukken op. Het schilderij van Marrakesh was een arrangement van stemmen, gebaren en gezichten. Nauwkeurig nam ik alles in mijn bewustzijn op en geprobeerde deze voor mij onbekende cultuur te begrijpen.

Ik voelde me goed in Marokko. Mooie mensen. Mooie dingen. Sierlijk, respectvol en met klasse. Die mensen straalden een rust uit. Maar zet ze samen in het verkeer en er heerst een ongelooflijk eindeloos rumoer.

Eens schold een jongen Veerle uit. Hij liet zijn aap op haar schouder kruipen, wat schattig was en vroeg toen om geld. Veerle weigerde resoluut waardoor hij boos werd en haar begon uit te schelden in het openbaar. We liepen weg. Ik vroeg me af hoe die aap zich voelde om op die manier voor deze praktijken gebruikt te worden. Op straat zag ik hoe kippen bij de poten onderste boven werden gehouden. En hoe honderden ezels karren trokken, en pak en zak op hun ruggen vervoerden ten midden van het drukke verkeer. Hun dunne benen en magere lichaam sleepten overvolle karren tussen de luid toeterende auto's in. Ik vroeg me af of ze zich angstig of uitgeput voelden. Ik sympathiseerde met die dieren en voelde een beetje hun lijden. Ik vroeg me af waarom ik zo gevoelig ben voor het lijden van dieren? Het maakt me verdrietig dat mensen dieren op die manier behandelen en niet beseffen dat ook zij een ziel en gevoelens en gedachten hebben. Net als de mensen kunnen ook zij liefde en angst voelen.

Veerle en ik beleefden nog meer avonturen. Per Jeep reden we hoog de Atlas in, onder begeleiding van onze grappige gids. Daar werden we een traditionele Marokkaanse maaltijd aangeboden. Lekker dat dat was! We bezochten de Mellah, het joden kwartier, waar we het Bahia paleis

bezochten. We hadden een gids voor ons tweetjes.

Beiden observeerden we de cultuur en hadden veel vragen over de relaties tussen man en vrouw. Hoe werkt dit hier? Waarom worden de mannen en de vrouwen zo uitdrukkelijk gescheiden en mengen ze zich niet in activiteiten? We stelden deze vragen aan de lokale bevolking en aan onze gidsen. Deze gescheidenheid tussen man-vrouw waren we niet gewoon in België. We wilden te weten komen hoe de vork juist in de steel zat.

Het was 27 graden en het was winter. We beseften dat we niet genoeg lichte zomerkleding hadden meegenomen. Maar dat kwam eigenlijk wel goed uit. We zagen dat de vrouwen gesluierd waren en hun lichamen volledig bedekt waren. We vonden het dus ook niet gepast dat wij met onze blote benen rond zouden lopen. We wilden de cultuur waarin we vertoefden respecteren en ons waar mogelijk aanpassen aan hun gewoonten.

Jammer genoeg waren niet alle ervaringen positief. Op een dag werden we door een onverwachte ervaring geschokt. In de namiddag merkten we op dat de hele markt werd omgetoverd tot een gigantisch openlucht restaurant. Het ganse plein werd voorzien van tafels en stoelen en overal was men druk bezig met het bereiden van eten. Om 18.00 uur hoorden we de sirenes afgaan die het einde van het vasten aangaven en iedereen begon samen te eten op het grote plein. We liepen een beetje rond om het ganse gebeuren gade te slaan en begonnen ons een beetje bedreigd en geïntimideerd te voelen door de reacties van jonge mannen die ons nariepen. We besloten dan maar best terug te gaan naar ons hotel. Het was al donker. Alle Marokkanen zaten samen te eten op de markt, er was dus bijna niemand op straat. Een jongere man was ons stiekem achterna

gelopen, benaderde ons en begon ons plots naar ons te roepen. We konden horen en voelen dat zijn bedoeling niet respectvol was. We waren ons ervan bewust dat om 18.00 uur het vasten werd verbroken, maar dachten er niet aan dat tezelfdertijd hun opgelegde beperking van seksuele activiteit ook werd beëindigd. We probeerden hem te ontvluchten door sneller te lopen, maar dat werkte niet, hij kwam ons vliegensvlug achterna. We lieten hem duidelijk weten dat we niet geïnteresseerd waren en dat we wilden dat hij wegging. Hij kwam steeds dichterbij. Ik voelde dat mijn persoonlijke ruimte niet werd gerespecteerd en werd binnengedrongen. Ik stopte, draaide me om en riep luid en krachtig dat ik dit niet wilde. En liep verder.

Toen Veerle achter haar keek, merkte ze op dat hij aan het masturberen was, terwijl hij achter ons aan liep. Veerle draaide zich om en riep dat hij beter ergens anders kon gaan masturberen. Hij begon sneller naar me toe te lopen en ik merkte dat hij een climax bereikte. Twee Italiaanse toeristen, een vrouw en haar zoon hadden alles zien gebeuren. Ze wuifden naar ons en riepen ons openlijk naar hen toe. Ze deden alsof ze ons kenden. Dit gaf ons het gevoel dat we veilig waren en er niet alleen voor stonden. Ze zagen dat we van slag waren en vergezelden ons naar ons hotel.

We waren geschokt. We praatten over de situatie en uitten onze gevoelens naar elkaar toe. Ik voelde me tegelijkertijd boos, verdrietig en zwak. Ik verloor mijn energie en persoonlijke kracht over dit evenement. Een diep gevoel van machteloosheid en angst kwam naar boven.

Marokko bracht een groot spectrum van indrukken en ervaringen in mijn leven en in mijn bewustzijn. Het verkennen van deze eerder onbekende cultuur was fascinerend en creëerde voor mij heel veel nieuwe vragen. Vooral vragen rond het thema evenwicht en samenwerking in relaties, of moet ik zeggen, onevenwicht en afgescheidenheid tussen de mannelijke en vrouwelijke dynamiek.

De laatste avond genoten Veerle en ik van een heerlijk diner en gingen vervolgens naar onze hotelkamer om te ontspannen. We wouden het rustig aandoen. Een beetje lezen als voorbereiding op een goede nachtrust. Gedurende onze week in Marokko sliep ik elke nacht heel goed en had ik veel krachtige dromen.

De laatste nacht was ook zo. Behalve dan dat de droom die in mijn

bewustzijn bleef hangen bij het ontwaken meer was dan alleen een droom.

In mijn droom reed ik naar Oostende. Mijn grootmoeder had daar een appartement in het Europacentrum op de 28 ste verdieping. In de droom had ze er stevig op aangedrongen dat ze naar haar appartement wilde gaan. Mijn moeder en vader voerden haar naar Oostende. Ik reed achter daar ze iets vergeten was.

Aangekomen beneden in het appartementencomplex probeerde ik het licht aan te steken, maar het licht ging niet. Dit is een bewust teken voor mij dat ik me in een lucide droom bevind. Toen ik de lift binnenstapte, merkte ik dat de lichten in de lift wel bleken te werken. Ik drukte op de knop voor de 28 ste verdieping.

Ik liep het appartement binnen. Het licht ging daar ook niet toen ik de schakelaar omdraaide. Ik liep door de donkere gang naar de donkere woonkamer. Ik nam de egelvislamp waar op het dressoir en stak de lamp aan. Er kwam maar een klein beetje licht uit de lamp. Ik keek door het raam en zag daar de donkere uitgestrekte zee liggen. Ik voelde de diepe essentie van de zee, haar kracht en haar diepe en donkere intense vibratie. De zee zag er kalm uit aan de oppervlakte, maar ik kon de rusteloosheid en turbulentie onder de oppervlakte voelen.

Ik had mijn grootmoeder nog niet gehoord of gezien, dus ging ik op zoek naar haar. Ik vond haar liggende in bed, op dezelfde manier als ik me haar laatst in het bejaardentehuis herinnerde. Ze zag er oud en uitgemergeld uit en kon nauwelijks bewegen. Terwijl ik met haar aan het praten was, merkte ik iets op haar nachtkastje staan. Ik zag het herdenkingsprentje van haar broer Karel Jonckheere, de Vlaamse schrijver. Hij was vijf jaar eerder gestorven. De foto van Karel stond vooraan op het prentje. Op dat moment in mijn droom besepte ik dat mijn grootmoeder contact had met haar dode broer en dat ze niet veel langer zou leven. Ik voelde de energie van de dood in de kamer hangen. Dat gevoel van dood intimideerde me een beetje en ik begon me zorgen te maken over het tegenkomen van geesten in die donkere kamer. Iets wat ik als kind eerder had ervaren.

Na een tijdje verliet ik het appartement en vroeg me af wat mijn grootmoeder nu zou doen. Ze kon nauwelijks bewegen. Hoe zou ze voor zichzelf kunnen zorgen?

Ik vond het vreemd dat ik haar daar alleen moest achterlaten, zo eenzaam en in zo'n kwetsbare staat. Maar dat was wat ze wilde en ze stond erop. Dus ik gaf haar haar wens en liet haar alleen. Dat was het einde van de droom.

Ik werd wakker en besepte dat ik in Marokko was. Ik opende mijn ogen. Het was nog steeds donker en voelde die energie van de dood daar in mijn kamer hangen, zoals ik in de droom had aangevoeld. Datzelfde spookgevoel was nog steeds aanwezig. Maar ik moest naar het toilet! Dat

dodengevoel intimideerde me. Ik herinnerde mezelf eraan dat ik in Marrakesh in de hotelkamer was en dat ik geen reden had om me bang te voelen. Ik stapte uit bed, liep door die donkere kamer en bewoog me doorheen dat toch wel akelig gevoel. Ik zei tegen mezelf dat ik OK en veilig was.

Toen Veerle en ik 's ochtends wakker waren en het terug daglicht was, vertelde ik haar over mijn lucide droom en mijn ervaring. Ik vertelde haar dat ik het gevoel had dat mijn grootmoeder waarschijnlijk was overleden of dat ze heel binnenkort zou sterven, indien dit nog niet het geval was. De boodschappen en energieën van die droom lieten me dit weten.

Veerle en ik besloten onze ouders te bellen in België. Ik wilde nagaan of er iets met mijn grootmoeder was gebeurd en Veerle wilde weten of de vrouw van haar broer al bevallen was van hun eerste kindje. We stapten een telefooncel binnen en afwisselend belden we onze ouders. Beide lijnen waren bezet. Drie keer probeerden we hen te bereiken, iedere keer met hetzelfde resultaat. We besloten dan maar terug te keren naar ons hotel en onze koffers te pakken. Het was tijd voor onze terugreis naar België.

Ik had een sterk gevoel dat er verandering voor de deur stond. Deze reis had me veel innerlijke groei en bewustwording bij gebracht. Tezelfdertijd voelde ik me gefrustreerd dat ik op het punt stond terug te keren naar mijn routines in mijn leven in België. Mijn huis, familie en werk. Ik wilde vooruit in het leven en mijn leven verder uitbreiden. Mijn volwassene zelf raadde mijn ongeduldige zelf aan om in het moment te blijven en te zien wat er vervolgens naar me toe zou komen. Ik wist wel dat de volgende stappen duidelijk zouden worden wanneer de tijd er rijp voor was.

We genoten van ons laatste Marokkaanse ontbijt op het terras van het hotel. De warme zon was ontzettend aangenaam. Vol bewondering bekeken we onze met henna geschilderde handen en armen.

Aangekomen op de luchthaven van Zaventem stonden mijn ouders ons beiden op te wachten. Ik herinner me dat moment nog goed. Na de eerste begroeting en de vraag hoe onze reis was, liep mijn vader naar me toe. Met een serieuzere stem, die ik meteen herkende als "er is iets gebeurd en we willen je graag op de hoogte brengen, zei hij: "we moeten je iets vertellen". Voordat hij iets kon zeggen, zei ik: 'Ik weet het, ze is gestorven! Ik heb het gedroomd". Mijn conclusie werd direct bevestigd. Ik was reeds via mijn droom geïnformeerd en aangetoond wat er gaande was.

Ik was helemaal niet verrast en had er vrede mee. Eerlijk gezegd ik voelde een opluchting. Alles kreeg duiding. De puzzel stukjes vielen in elkaar. De telefoonlijnen waren bezet daar mijn ouders constant aan de telefoon gingen om de familie te verwittigen. Veerle's familie waren constant aan het telefoneren om het goede nieuws te verspreiden namelijk de geboorte van hun eerste kleinkind.

Ik zag nu ook in dat mijn laatste bezoek aan mijn grootmoeder anders aanvoelde daar ze op het punt stond haar overgang te maken van deze wereld naar haar volgende fase. Een deel van haar bewust zijn wist dat dit de laatste keer was dat we elkaar samen in onze fysieke vorm zouden begroeten zoals we gewend waren.

Het werd me ook duidelijk dat ik me de week voor mijn reis zo rusteloos voelde omdat ik de veranderingen voelde aankomen. Het constante geeuwen op het vliegveld naar Marokko gebeurde omdat mijn grootmoeder bij me aanwezig was op dat moment. Het was precies de dag waarop ze haar lichaam verliet en haar transitie maakte. Ik was er me op dat moment niet van bewust, maar ik merkte wel dat ik continu geeuwde, iets wat ik altijd deed toen ik in haar aanwezigheid was.

Alles kreeg een duiding. Niets gebeurt zomaar, er is altijd een gegronde reden, ook al kunnen we die niet altijd meteen herkennen.

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
Starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan met het vermelden van mijn naam en e-mailadres)
(Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden van de lijst)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven
Week 2 - Een ruwe start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenisles
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare hand
Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden
Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank
Week 37 - Marokkaanse Smaken